

[Niels Jørgen Nielsen.]

mulighed og dermed et usikkerhedsmoment for befolkningen, som vi ikke er tilhængere af i venstre.

Enhver erkender naturligvis, at fremtiden indeholder mange usikkerhedsmomenter, specielt på det område, som nærværende forslag beskæftiger sig med, og ingen er blind for, at skulle det ulykkelige ske, at Danmark bliver skueplads for krigshandlinger af alvorlig, katastrofal karakter for landet som helhed, så kan ingen forudbestemte erstatningsordninger holde. Det gælder, hvad enten det er midler på et forsikringsmæssigt grundlag eller fra en direkte skatteopkrævning. I en sådan situation må det blive nødvendigt, at lovgivningsmagten tager genopbygning op til fordomsfri drøftelse og beslutninger, og jeg vil da sige, at det foreliggende lovforslag regner jo med, at en sådan situation kan indtræde.

Men i det tilfælde, at skaderne kun vil få begrænset omfang, er det min opfattelse, at lovforslaget giver befolkningen et tilsagn om rimelige økonomiske erstatninger, og derfor kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse med de af ministeren foreslåede ændringer.

Nordqvist: Vedrørende de forskellige ændringsforslag — der er jo enighed i udvalget — skal jeg blot henvise til betænkningen.

Hr. Holm Tved nævnte et enkelt problem, nemlig præmien for så vidt angår lejemaal, og han fandt det rimeligt, om lejerne kun skulle betale halvdelen af denne præmie. Det finder jeg urimeligt. Jeg mener, at denne præmie for en krigsforsikring såvel som andre forsikringspræmier, skatter og afgifter bør kunne væltes over på lejerne.

Vedrørende det principielle, om vi skal have en forsikringsordning, eller vi skal have staten blandet ind i det og ordne det over skatterne, må jeg også erklære mig uenig med hr. Holm Tved. Jeg synes, det ville være helt urimeligt, at folk, som ingenting har, skal være med til at betale til andre, som har en hel masse. Jeg finder med andre ord, at de, der har fast ejendom og værdier af forskellig art, selv skal betale for de værdier, de har. Jeg kan i øvrigt vedrørende dette spørgsmål henvise til det, der er anført af de ærede ordførere hr. Mads Eg Damgaard og hr. Niels Jørgen Nielsen, og i øvrigt

henvise til den betænkning, vi har fået fra det udvalg, som handelsministeren har nedsat, og som jo foreslår og anbefaler en ordning som den, vi nu gennemfører i det foreliggende lovforslag. Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale flertalsindstillingen.

Poul Dam: Da min ven hr. Holger Vivike, der har været medlem af udvalget, ikke er i stand til at være til stede her i dag, skal jeg på mit partis vegne knytte nogle få bemærkninger til denne andenbehandling.

Jeg kunne i og for sig nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde ved første behandling, hvor jeg udtrykte min skepsis over for forslaget. Den er ikke blevet mindre, så i og for sig er situationen altså uforandret. Men jeg vil dog alligevel sige, når man nu kun har fulgt dette på afstand, at det er noget forunderligt, at regeringen anser det for rigtigt at gennemføre et lovforslag af denne art på sine egne partiers stemmer og ikke andre. Det forekommer mig at være en principielt så væsentlig sag, at en større enighed ville have været noget overordentlig ønskeligt, men det er nu nok sådan, at der her er tale om en principiel modsætning mellem partierne.

Det lyder ganske vist så smukt, når hr. Mads Eg Damgaard her siger, at de, der har værdierne, også skal betale for at få dem bevaret. Det gælder dog ikke for dem, der ejer udlejningsejendomme; de kan nemlig lade lejerne betale for det. Det er jo et princip, man har i almindelighed, at alt, hvad der ellers kunne tænkes at påhvile ejerne af beboelsesejendomme, uden videre kan væltes over på lejerne. Det er et dårligt princip. Vi har fra mit partis side nogle gange prøvet at få det ændret, uden held; vi agter at fortsætte med det, så at den, må jeg sige udbytning, der her foregår, kan standses.

Det er også en lille smule hul betragtning, når hr. Nordqvist siger, at det er urimeligt, at de, der ikke ejer noget, skal være med til at betale, som det ville være tilfældet, hvis vi gik skattevejen. Dette må vel — for at være logisk — forudsætte en skatte-lovgivning af en hel anden art end den, vi har. Den skattelovgivning, vi har, som man kan sige meget ondt om — og det skal vi gøre ved anden lejlighed — er dog i væsentlige træk baseret på et progressivt skatte-